

Første sjanse

Åpner også denne helgen:

KUNSTNERNES HUS, Wergelandsvn. 17: Jesper Just (DK), film, Edvine Larssen, skulptur, install., Nina Roos (Finl.), maleri. Til 10/1.

FOTOGALLERIET, Møllergt.34: Line Bøhmer Løkken. *Sandaker skole*. Til 6/12.

UKS/UNGE KUNSTN. SAMF., Lakkegt.55d: Steinar Haga Kristensen

The Loneliness of the Index finger (Phantom view). til 14/11.

0047, Schweigaardsgt. 34d: *Hungry for Death*. Kunstnergruppen Destroy all Monsters (US). Til 20/12.

GALLERI ALBIN UPP, Briskebyvn. 42: Marius Wahl Gran. *Speilinger*. Malerier. Til 29/11.

PYTHAGORAS SENTER, Hegdehaugsvn. 30: Inger Hoff. Akvareller. Til 22/11.

KUNST1.NO, Sandviksvn. 155, Sandvika: Tovelise Røkke-Olsen, keramikk. Hanne Tyrmi, installasjon.

Nils Martin, keramikk, veggkunst. Til 29/11.

GALLERI ATHENE, Gjetergt. 8, Drammen: Cathrine Knudsen. *Growth*. Malerier. Til 29/11.

SANDEFJORD KUNSTFORENING, Rica Park Hotell: Jan Olav Forberg. Malerier. Til 20/12.

Siste sjanse

Lukker etter helgen:

GAD/Andreas Siqueland, **RAM Galleri** / Christina Pe-el. **Galleri Maria Veie** / Jumana Manna. **Galleri BOA** / Humor i kunsten. **Tjømes Kunstsalong** / Roy A. Dahl. **Bærum Kunstforening** / Carl Oscar Schelbred. **Risør Kunstforening** / Sara Mathisen, Anders Nygaard. **Rogaland Kunstsenter** / Maria R. Sondresen, Heidi G. Sørensen, Borghild R. Unneland. **Galleri Allmenningen, Bergen** / Hilde Grønstad Sunde. **Trondheim Kunstmuseum, Gråmølna** / Inger Sitter (Jub. utst.)

Fra det tapte paradis

GALLERI RAMFJORD: Reinhardt Søbye, en outsider i norsk kunstliv og pessimist på verdens vegne, lager fotobaserte bilder om kjærlighet og uskyld som siste håp.

ERIK BJØRNSKAU
SIGNE DONS (foto)

Han er autodidakt, nærmest en nomade, har vært sosialklient men er samtidig priset og bejublet, og i Japan en av de mest kjente norske billedkunstner etter mange suksessrike utstillinger. Sivilisasjonsskeptikeren Reinhardt Søbye, opprinnelig fra Lørenskog, bor nå i et lite hus ved et potetjorde på Flisa, men der lager han fotobaserte bilder som hyller kjærlighet og uskyld i skildringene av en mor og tre sønner. Fotografier som er bearbeidet med tusj, kritt, blyant, farger for å skape en distanse.

Han vil formidle mer enn en privat historie om en familie, men et helt budskap om uskyldig kjærlighet. *Mother and Sons*, 25 bilder i ulike størrelser, noen rene portretter, noen idylliske, nesten sakrale mor & barn-bilder, mens andre derimot er urovekkende figurkomposisjoner med en liten gutt stilt mot truende elementer i vår verden, vist gjennom våpen, uniformer, maskiner, biler eller døde dyr.

Sårbare. De nyeste bildene, alle fra i sommer, fra Flisa, i familiens private nærhet, er sensuelle og intime blikk inn i en mors totale hengivenhet overfor tre sønner.

– En del av historien, som det kan være nyttig å vite, er at to av guttene ligger på en autismskala. De har noe andre barn vokser seg ut av, en vedvarende form for uskyld, forklarer Søbye.

Kvinnen er hans kjæreste Ida, og de tre guttene er hennes barn. Han fotograferer dem nakne og sårbare, en familie som hyller seg inn i betingelsesløs kjærlighet og omsorg.

– Du må ha et hav av tålmodighet, sier han og antyder at kvinnen, Ida, har dette, og at kjærlighet nå er eneste som står mellom oss, menneskeheten, og utslettelse.

Søbye er pessimist, han innrømmer det. Dette paradiset kan forsvinne.

– Jeg er skeptisk til en verden som er i ferd med å gå tom for den eneste grunnen til at biosfæren aksepterer oss alle – nemlig kjærligheten, sier han stille.

Den nakne moren med de nak-

Reinhardt Søbye (53)

Billedkunstner, autodidakt.

Født i Lørenskog, bor på Flisa.

Studerte psykologi i Bergen.

Debut Høstutstillingen 1987.

Innkjøpt av bl.a. Nasjonalgalleriet, Museet for samtidskunst.

12 utstillinger i Tokyo fra 1994..

Stilte nylig ut i Pittsburgh, Pennsylvania, USA

Aktuell: *Mother and Sons*. Galleri Ramfjord til 29/11.

Priser: 12 000-52 000.

Aftenposten fakta

ne barna ble et slående uttrykk for denne ideen.

– En intim samhörighet som viser et fellesskap preget av kjærlighet. Samtidig som bildene er tatt en varm sommer, ved Glomma, smiler han, og påpeker at de som måtte se noe annet, en dobbeltbunn, noe perverterende i denne nakenheten, må få med seg hele bildet, hva denne uskylden virkelig forteller og hva den trues av.

Barnesoldat. For noen av de andre bildene, fotografier grundig påtegnet og rekonstruert i fotoshop, forteller samtidig en annen flik av den samme historien: Den mulige undergangen. Det lille barnet som står der med noe truende rundt seg på alle kanter. I bildet *The Child Soldier*, påført et sitat av Dylan Thomas: «Among Man, Art and Life will Lose», er Søbyes egen sønn, Edvard, portrettert og iført en gammeldags uniform og med våpen, et lyst lite guttefjes mot et mørkt landskap og en kvinne og et lite barn i bakgrunnen.

– Den barnlige uskylden er det mest sårbare, jeg har brukt barnet som soldat, som vokter. Jeg tror kjærligheten er i fare, vi har en kultur som gjør følelser om til noe man eier eller konsumerer. Personlig tror jeg meningen med livet er å oppleve nettopp samhörighet, utbryter Søbye.

Etikk. Han ønsker å slå alarm, og han mener å observere at vi alle går gjennom en forråingsprosess, fordi det er nødvendig for å klare seg i det han kaller «maurtuespillet»

Ja, Reinhardt Søbye lager idébasert kunst, og ja, dette er politisk kunst, sier han.

– I hvert fall der politikk går mot etikk. Men alt som smaker av -ismer og fundamentalismer

– En av grunnene til å vise kvinnen og barna slik, er å understreke det sårbare, at disse barna er spinkle, den tynne huden, samtidig med den sterke nærheten mellom mor og barn, sier Reinhardt Søbye, her foran *The Shelter II*.

er bare endel av den store maskinen som ødelegger alt.

Søbye har stadig flyttet rundt i Norge, fra Lørenskog og Osloområdet til Bergen og Kabelvåg og Svolder og Melbu og Suldal og Hardanger og Trondheim. Og

nå bor han i kjærestens hus på Flisa, mens hun og sønnene bor i Skottland, jeg har ikke råd til å bo andre steder nå, smiler han. Til tross for kjempesuksess i Japan, særlig i Tokyo, der han har hatt 12 utstillinger siden 1994.

– Stor begeistring, men det ble lite penger, galleriene fikk det meste.

Om han ikke akkurat er glad for det, er han langt fra misfornøyd med å leve sitt liv slik han gjør det. erik.bjornskau@aftenposten.no